

În conformitate cu prevederile art. 12 alin. (1) și ale art. 27 alin. (1) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, Consiliul adoptă următoarea:

DECIZIE

Nr. ...

Data: ...

Prin contestația nr. 391/10.07.2025, înregistrată la Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor sub nr. 46783/11.07.2025, formulată de către societatea ... SRL, cu sediul social în ..., înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului sub nr. ..., CUI ..., reprezentată prin administrator ..., împotriva documentației aferentă procedurii simplificate privind de achiziția publică inițiată de către ..., cu sediul în ..., în calitate de autoritate contractantă, privind atribuirea contractului de furnizare având ca obiect „...”, cod CPV 31681500-8 Aparate de reîncărcare (Rev. 2), anunț de participare simplificat nr. ... din 03.07.2025, s-au solicitat următoarele: „obligarea autorității contractante la adoptarea măsurilor de remediere, constând în eliminarea/modificarea unor cerințe și specificații tehnice din documentele achiziției și din fișa de date; stabilirea unui nou termen-limită pentru depunerea ofertelor; în subsidiar, în măsura în care nu este posibilă luarea măsurilor de remediere, anularea procedurii; suspendarea procedurii de atribuire”.

Procedura de soluționare în fața Consiliului s-a desfășurat în scris.

În luarea deciziei asupra
cauzei de față,

Consiliul National de Soluționare a Contestațiilor
reține următoarele:

Consiliul a fost legal sesizat și este competent, potrivit dispozițiilor art. 12 alin. (1) din Legea nr. 101/2016, să soluționeze contestația nr. 391/10.07.2025, înregistrată la C.N.S.C. sub nr. 46783/11.07.2025, prin care societatea ... SRL critică documentația procedurii de atribuire antemenționată, solicitând cele menționate în partea introductivă.

Față de cele de mai sus, susține că a observat că documentația de atribuire conține o serie de nereguli în sensul existenței unor cerințe nelegale, netemeinice sau care restrâng concurența, cu încălcarea dispozițiilor legale în materie, respectiv art. 49 alin. (1), art. 50 alin. (1) și (2) și art. 155 alin. (6) din Legea nr. 98/2016.

În acest sens, privitor la cerința de la pct. 1.12 din FISA TEHNICĂ NR. 3 – Platformă operare/administrare stații, conform căreia „Platforma web va emite documente fiscale cu respectarea Ordinul ministrului finanțelor nr. 1366/2021 cu modificările și completările ulterioare și a legislației fiscale în vigoare. Documentele fiscale se vor trimite automat pe emailul cu care utilizatorul este înregistrat în 1.12 platforma Documentele fiscale se vor păstra timp de minim 5 ani în platforma, iar utilizatorul va avea acces permanent și neîngrădit la acestea. Se va demonstra existența acestei integrări prin adăugare de print screen-uri din platforma cu tranzacții realizate și facturi” întrucât dacă platforma încasează prin card, portofel, aplicații nu are obligația de a emite documente fiscale, conform OUG nr. 28/1999.

Prin urmare, solicită înlăturarea acestei cerințe, precum și a celei potrivit căreia „se va demonstra existența acestei integrări prin adăugare de print screen-uri din platformă cu tranzacții realizate și facturi emise în format RO-factura”, deoarece în opinia contestatoarei există riscul de încălcare a GDPR.

Contestatoarea critică și cerința de la pct. 1.19 potrivit căreia „În aplicația mobilă se va putea observa timpul rămas de încărcat de la autovehiculul care este la încărcat, pentru ca următorul utilizator să poată calcula disponibilitatea stației, astfel evitând timpii nejustificați de așteptare” pe motiv că nu este prevăzută în protocolul standard OCPP, pe care se bazează toate platformele de operare. Prin urmare, o platformă și o stație de încărcare certificată OCPP 1.6 nu pot implementa această funcționalitate decât dacă utilizează un protocol de comunicație OCPP 1.6J personalizat, modificat față de standard. Doar versiunea OCPP 2.0 deține standard această cerință, în standardul în cazul de față solicitându-se OCPP 1.6J. Această personalizare ar trebui impusă și celorlalți producători de stații care doresc să conecteze echipamentele la platforma respectivă, iar în cazul în care se respectă strict specificațiile standardului de comunicație OCPP, nu se vor putea transmite informațiile solicitate, ceea ce face ca această cerință să fie, în opinia sa, imposibil de implementat și cere eliminarea sa.

În continuare, contestatoarea precizează că la pct. 1.24 se solicită ca „Aplicația poate fi personalizată la cerere conform cerințelor beneficiarului, sub însemnele acestuia, 1.24 respectând manualul de identitate vizuala. Ea va putea fi publicată în App Store și Google Store ca o aplicație de sine stătătoare”, cerință care în opinia contestatoarei este restrictivă fiind o aplicație „white label”, care „deși poate oferi un sentiment de identitate locală sau vizibilitate administrativă, această abordare este fundamental ineficientă și contrară standardelor internaționale de operare a rețelelor EV”. Dezvoltarea și întreținerea a zeci de aplicații „white label” presupune costuri publice suplimentare (branding, suport tehnic, actualizări, securitate), aceste facilități fiind de compania ... SRL, „prin diverse cai în licitații, cu scopul evident de a

restrânge accesul altor participanți la procedura de achiziție”. De aceea, solicită eliminarea cerinței.

Contestatoarea critică și cerința de la pct. 1.26, potrivit căreia *„Furnizorii trebuie să prezinte demonstrații practice și studii de caz relevante, precum și documentație tehnică completă”*, considerând că „este o solicitare inventată artificial, fără fundament tehnic, legal sau obiectiv, fiind introdusă cu scopul de a favoriza un anumit ofertant și de a restrânge nejustificat concurența”, în condițiile în care capacitatea tehnică a ofertanților este deja evaluată prin: declarația de conformitate privind cerințele tehnice; manualul de utilizare al platformei; angajamentele contractuale asumate. În plus, solicitarea de demonstrații practice nu este clar definită deoarece nu se precizează formatul, durata, conținutul sau criteriile de evaluare ale acestor demonstrații. Prin urmare, solicită eliminarea acesteia.

De asemenea, contestatoarea solicită eliminarea cerinței de la pct. 2.2 privind raportul de vulnerabilitate certificat CREST, conform căreia *„Ofertantul va prezenta un raport de vulnerabilitate a soluțiilor informatice destinate operării stațiilor de cel puțin nivel MEDIU, nu mai vechi de 6 luni. Pentru îndeplinirea acestei cerințe va prezenta cel puțin: un raport consolidat de testare certificate CREST de vulnerabilitate realizat în urma testării de penetrabilitate a sistemelor informatice; un sumar executiv al testării din care să reiasă nivelul MEDIU de risc și să reiasă ca au fost testate mediile de stocare ale ofertantului; raportul tehnic de testare din care să reiasă nivelul MEDIU de risc și să reiasă ca au fost testate mediile de stocare ale ofertantului”* deoarece în opinia sa, favorizează compania ... SRL, care deține o astfel de certificare, iar impunerea unui brand de certificare (CREST), fără a permite echivalența, încalcă principiul tratamentului egal și al nediscriminării. Prin urmare, solicită eliminarea prezentării certificării CREST.

Contestatoarea solicită și eliminarea cerinței privind standardul ISO 50001, întrucât este irelevantă în raport cu obiectul procedurii deoarece standardul ISO 50001 este un standard internațional destinat managementului energiei la nivelul unei organizații, oferind un cadru pentru monitorizarea, analiza și optimizarea consumului energetic al facilităților fizice (ex: clădiri, procese industriale, echipamente).

În continuare, contestatoarea solicită „eliminarea a cerințelor restrictive privind dimensiunile, greutatea și materialele stațiilor (Dimensiuni: 1900mm (H) x 700mm (W) x 300mm/600mm (D); Greutate: 240 kg/280 kg”, pe motiv că favorizează un singur ofertant, respectiv că nu sunt justificate de nicio constrângere de spațiu/structură/amplasare. În același sens, afirmă că nici cerința privind Compoziția materialelor, prin care se impune: *„Carcasa trebuie să fie realizată din aluminiu sau oțel inoxidabil, cu structură din oțel galvanizat vopsit în câmp electrostatic”*, nu prezintă relevanță în sine, ci doar performanțele la protecție, iar acestea sunt deja reglementate în fișa

tehnică prin impunerea nivelurilor IK10 (rezistență la impact) și IP54 (protecție la praf și apă).

Referitor la standardul IK10, contestatoarea solicită să se precizeze în documentație de atribuire ca dovada conformității să se facă printr-un raport de testare/certificare, în opinia sa, prezentarea unei simple declarații nefiind suficientă, iar în lipsa unui document justificativ, autoritatea contractantă nu are un instrument eficient de control al conformității în faza de recepție.

Contestatoare mai cere și obligarea autorității contractante la publicarea Studiului de Fezabilitate, deoarece în cadrul documentației de atribuire, se face referire explicită la existența unui Studiu de Fezabilitate (SF) care stă la baza specificațiilor tehnice și a cerințelor formulate în caietul de sarcini, inclusiv în ceea ce privește soluția de operare și administrare a stațiilor de încărcare. Cu toate acestea, autoritatea contractantă nu a pus la dispoziția ofertanților acest document fundamental, ceea ce, în opinia sa, ridică probleme grave de transparență și tratament egal, mai ales că „specificatiile tehnice coincid aproape exact cu caracteristicile comerciale ale soluțiilor promovate de compania ... SRL, sugerând că documentația a fost elaborată în consultare sau chiar de către partenerii acesteia”.

În continuare, contestatoarea cere obligarea autorității contractante la stabilirea unei limite maxime pentru perioada de garanție care oferă punctaj maxim, deoarece, conform fișei de date a achiziției referitoare la factorul de evaluare „P1 - Perioada de garanție ofertată”, nu este stabilită o limită superioară clară pentru perioada de garanție care aduce punctajul maxim de 20 de puncte, fiind menționat numai că *„Pentru o perioadă de garanție de 24 luni - 0 puncte; Pentru cea mai mare perioadă de garanție se acordă punctaj maxim = 20 pct; (...) Punctajul P1(n) se calculează proporțional”*, în timp ce perioade sub 24 luni vor fi respinse, în opinia contestatoarei, în absența unei limite maxime clar stabilite, oricare ofertant poate introduce arbitrar o perioadă de garanție exagerată (ex: 72 sau 120 de luni) doar pentru a obține punctajul maxim, fără nicio acoperire reală în capacitatea tehnică sau în durata de viață a echipamentelor. În industrie, durata de viață uzuală a echipamentelor de încărcare este de 5 până la maximum 7 ani, iar garanțiile comerciale oferite de producători sunt, în general, între 24 și 60 de luni, în funcție de componentă (hardware, software, display, conectori).

Totodată, contestatoare solicită și modificarea clauzei de plată - art. 7 din caietul de sarcini și art. 3.2. din modelul de contract, conform căreia *„Plățile în favoarea contractantului se vor efectua în termen de 5 zile lucrătoare de la data transferului sumelor de la minister (...) fiind vorba de un contract cu finanțare prin Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, în conformitate cu Mecanismul cererilor de transfer (...)”*, întrucât clauza condiționează plata de un terț care nu este

parte în contract. În opinia sa, lipsa unui termen clar de plată contravine și Legii nr. 72/2013, motiv pentru care propune înlocuirea clauzei cu următoarea formulare conformă legii: *„Plata facturilor se va face în termen de maximum 30 de zile calendaristice de la data înregistrării acestora de către autoritatea contractantă, conform art. 3 din Legea nr. 72/2013. În situația în care plata este finanțată din surse externe, autoritatea contractantă își va asuma responsabilitatea efectuării plății chiar și în cazul în care finanțatorul întârzie transferul sumelor, fără ca acest lucru să afecteze termenul de plată prevăzut anterior”*.

În drept, Legea nr. 98/2016, HG nr. 395/2016, Legea 101/2016, precum și prevederile legale menționate.

Prin adresa cu nr. 47844/.../16.07.2025, C.N.S.C. a solicitat contestatoarei să constituie cauțiunea legală, în cuantum de 14.768,10 lei, să comunice recipisa acesteia, în original.

Prin adresa înregistrată la C.N.S.C. cu nr. 48267/16.07.2025, contestatoarea depune în original recipisa de consemnare a cauțiunii cu nr. 211480300/1 din 14.07.2025, eliberată de CEC Bank – sucursala Cluj, în sumă de 14.769,00 lei.

Prin adresa cu nr. 53191/.../05.08.2025, C.N.S.C. a solicitat autorității contractante transmiterea punctului de vedere și înaintarea dosarului achiziției publice.

Prin adresa înregistrată la C.N.S.C. cu nr. 55780/12.08.2025, autoritatea contractantă înaintează *„punct de vedere”*, solicitând respingerea contestației formulată de ... SRL ca nefondată și menținerea cerințelor și a criteriile de atribuire astfel cum se regăsesc în cuprinsul documentației de atribuire, pentru argumentele expuse în continuare.

Cu privire la respectarea principiilor nediscriminării, tratamentului egal, transparenței și proporționalității, față de poziția contestatoarei, învederează că a acționat în conformitate cu principiile fundamentale reglementate de legislația achizițiilor publice, respectiv nediscriminarea, tratamentul egal, transparența și proporționalitatea și nicio cerință din documentația de atribuire nu a fost concepută cu scopul de a favoriza sau defavoriza vreun operator economic, ci exclusiv pentru a răspunde necesităților obiective urmărite prin implementarea contractului a cărui achiziție este în discuție. Documentația de atribuire este în concordanță cu respectare prevederilor art. 155 alin. (6) din Legea nr. 98/2016, în opinia sa, eventualele diferențe de viziune sau capacitate tehnică între ofertanți nu echivalează cu o discriminare impusă de autoritate și nu pot intra în sfera cerințelor restrictive contrar celor statuate în cadrul contestației. În susținere, invocă jurisprudență CNSC.

Față de cele de mai sus, autoritatea contractantă susține că fiecare cerință contestată are o rațiune legitimă și proporțională cu obiectul contractului, fără a depăși ceea ce este necesar pentru îndeplinirea corespunzătoare a investiției, iar simplul fapt că anumite specificații tehnice corespund unui nivel înalt de performanță (nivel atins de unii

operatori și poate neatins de alții) nu înseamnă că documentația este discriminatorie.

De asemenea, autoritatea contractantă subliniază dreptul său de a-și defini necesitățile în funcție de specificul local și al investiției, cu mențiunea că dorește implementarea unei soluții care să se integreze în strategia de „*smart city*” și să ofere beneficii reale comunității locale, ceea ce implică anumite cerințe specifice, cum ar fi posibilitatea personalizării aplicației cu identitatea localității, integrarea ulterioară cu alte platforme stabilite și dezvoltate la nivelul unității administrativ teritoriale, standarde înalte de securitate cibernetică având în vedere că aplicația va gestiona plăți electronice și date ale utilizatorilor.

Referitor la caracterul justificat și proporțional al cerințelor tehnice din caietul de sarcini (Platforma software și aplicația mobilă), respectiv față de cerința ca platforma de operare să emită documente fiscale (facturi electronice) pentru sesiunile de încărcare, cerință prevăzută la pct. 1.12 din Fișa Tehnică nr. 3, invocă OUG nr.28/1999, conform căreia este obligatorie emiterea de documente justificative. Emiterea unei facturi electronice către utilizatorul stațiilor este perfect legală și se aliniază cu dispozițiile Ordinului MFP nr. 1366/2021, menționat în caietul de sarcini.

În ceea ce privește la modalitatea de respectare a GDPR, față de modul de aplicare a cerinței din caietul de sarcini conform căreia „se va demonstra cerința acestei integrări prin adăugare de print screen-uri din platformă cu tranzacții realizate și facturi emise în format Ro-efactura”, precizează că operatorii economici pot furniza capturi anonimizate (datele cu caracter personal putând fi secretizate), tocmai pentru a respecta GDPR, cu mențiunea că nu a impus publicarea către terți a acestor informații, ci doar prezentarea lor în cadrul ofertei tehnice, documente care pot fi protejate prin activarea obligației de confidențialitate, conform legii achizițiilor publice, care este în acord cu regulamentul GDPR, în sensul prevederilor art. 57 din Legea nr. 98/2016.

Privitor la cerința afișării în aplicația mobilă a timpului rămas de încărcare comunicat de vehicul (funcționalitate „*remaining charging time*”), din fișa tehnică nr. 3, pct. 1.19, precizează că are legătură cu obiectul contractului, iar protocolul OCPP permite legătura între aplicație și stație, ofertanții fiind liberi să aducă în ofertă standarde superioare, atâta timp cât acestea sunt în măsură să asigure atingerea cerințelor minime de utilizare impuse. În niciun caz cerința nu este specifică unei singure aplicații, ci a fost construită în sensul de a permite tuturor operatorilor economici să oferteze plecând de la un standard minim impus.

Față de contestarea cerinței din fișa tehnică prin care se solicită: „*aplicația poate fi personalizată la cerere conform cerințelor beneficiarului, sub însemnele acestuia, respectând manualul de*

identitate vizuală. Ea va putea fi publicată în App Store și Google Store ca o aplicație de sine stătătoare", solicită respingerea acesteia ca nefondată, deoarece nu are legătură cu vreo aplicație de tip „white-label”, ci cu faptul că personalizarea aplicației se face prin utilizarea însemnelor acestuia: logo, siglă, culori etc., conform unui manual de identitate vizuală, aferent programului de finanțare. În acest sens, reiterează că niciunde nu este menționat în cadrul cerințelor ofertarea unei aplicații de tip „white label”, cerințele fiind cât se poate de clare în sensul că se dorește personalizarea aplicației cu însemnele autorității. În susținere, invocă jurisprudență CNSC.

Referitor la prezentarea de demonstrații practice, studii de caz și documentație tehnică completă pentru tehnologii avansate (Plug & Charge, Autocharge - standard ISO 15118), conform cerinței de la pct. 1.26 din fișa tehnică nr. 3, autoritatea contractantă precizează că scopul acestora este de a demonstra că soluția implementată este conformă ISO 15118.

În ceea ce privește claritatea cerinței, autoritatea contractantă arată că

va publica măsuri de remediere în care vor fi descrise formatul, durata, conținutul și criteriile de evaluare ale demonstrației practice. Demonstrațiile practice vor veni în completarea documentației prezentate și vor avea rolul de a dovedi în mod practic funcționalitățile menționate la punctul 1.26 din fisele tehnice de produs ale stațiilor.

Cu privire la cerința prezentării unui raport de vulnerabilitate cibernetică (nivel cel puțin MEDIU) însoțit de raportul tehnic consolidat, certificat CREST în urma unui test de penetrare, de la pct. 2.2 din fișa tehnică nr. 3, autoritatea contractantă precizează că platforma de operare a stațiilor de încărcare va gestiona date sensibile (date cu caracter personal ale utilizatorilor, tranzacții financiare) și va fi conectată la o infrastructură critică (rețeaua de alimentare a vehiculelor electrice), securitatea cibernetică fiind o cerință esențială. Ghidurile europene și naționale în materie de digitalizare și securitate (inclusiv Strategia Națională de Securitate Cibernetică) impun atenție sporită asupra sistemelor IT care deservește servicii publice, iar solicitarea unui audit de vulnerabilitate recent asigură autoritatea că ofertantul și-a testat produsul din perspectiva securității. În acest sens, menționează că certificarea CREST este o acreditare recunoscută la nivel global pentru profesioniștii și companiile din domeniul securității cibernetică, cu accent pe securitatea tehnică a informației.

În concluzie, susține că această cerință este formulată în conformitate cu art. 154 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, având la bază necesitatea justificată de a asigura protecția sistemelor informatice și a datelor cu caracter personal, în conformitate cu legislația națională și europeană privind securitatea cibernetică (NIS2, GDPR), nevizând un anumit furnizor sau produs.

Referitor la cerința privind certificarea ISO 50001, autoritatea contractantă precizează că a fost introdusă dintr-o eroare, motiv pentru care va remedia această neconcordanță prin publicarea unei clarificări din oficiu, după soluționarea contestației.

În ceea ce privește cerințele privind dimensiunile, greutatea și materialele stațiilor, menționează că au fost formulate având în vedere limitările din teren. În opinia sa, faptul că în aceste dimensiuni se încadrează unul sau mai mulți ofertanți demonstrează că ar fi restrictive, în condițiile în care în caietul de sarcini au fost menționate limitările privind locațiile de amplasare și spațiul limitat pentru acestea (25 mp). Pe acest aspect, arată că are intabulate pentru acest proiect dimensiuni limitate pentru fiecare locație, motiv pentru care nu poate utiliza stații de dimensiuni mai mari, deoarece ar bloca accesul pe trotuare și ar perturba traficul pietonilor. În plus creșterea în dimensiuni a stațiilor duce la creșterea greutateii acestora, iar dimensionarea fundațiilor este realizată în concordanță cu dimensiunile și greutatea stațiilor. De asemenea, precizează că din căutarea pe paginile de profil a mai multor producători, se pot identifica produse care se încadrează în dimensiunile documentației de atribuire, iar în urma verificării de către autoritate a altor proceduri s-a constatat că în situația în care erau impuse caracteristici similare în alte proceduri de atribuire s-au prezentat mai mulți ofertanți. În susținere invocă jurisprudență CNSC. Cu privire la materialele folosite, arată că prin fișele tehnice nu este impusă cerința ca structura să fie realizată din oțel galvanizat ci din contră au fost date 2 variante: aluminiu sau oțel inoxidabil.

În ceea ce privește modalitatea de demonstrare a respectării standardului IK10, arată că ofertanții pot prezenta certificate, rapoarte de testare, declarații și fișe tehnice din partea producătorului și nu un singur document, cum susține contestatoarea, mai ales că în opinia sa, solicitarea dovedirii standardului IK10 printr-un singur tip de document ar duce la restricționarea nepermisă a accesului pentru ofertanți.

Față de solicitarea publicării studiului de fezabilitate, autoritatea contractantă susține că în conformitate cu legislația aplicabilă și cu prevederile Ghidului Solicitantului pentru PNRR - Componenta C10 - Mobilitate Verde, rezultă faptul că studiul de fezabilitate (SF) nu este necesar pentru inițierea procedurii de achiziție privind instalarea stațiilor de reîncărcare pentru vehicule electrice, motiv pentru care documentația tehnico-economică constă în: notă justificativă/memoriu tehnic; deviz general estimativ; planuri de situație (unde e cazul); specificații tehnice minimale ale echipamentelor. Pentru investițiile de tip achiziție echipamente și lucrări de mică amploare (precum stațiile de încărcare), documentația simplificată este suficientă și nu se impune elaborarea unui studiu de fezabilitate complet. În cazul apelurilor PNRR, reglementările aplicabile (inclusiv Ghidul solicitantului) definesc clar natura documentelor necesare, iar acestea nu includ studiul de fezabilitate. Pe

acest aspect, afirmă că Legea nr. 98/2016 cere doar ca ofertanții să aibă acces la datele necesare întocmirii ofertelor și nu impune publicarea studiului de fezabilitate în cadrul documentației de atribuire, sens în care lipsa acestuia nu constituie o încălcare a principiului transparenței.

În ceea ce privește critica factorului de evaluare „Perioada de garanție ofertată” și necesitatea/absența unui plafon maxim, autoritatea contractantă precizează că formula de calcul proporțional asigură că fiecare ofertă primește un punctaj în funcție de raportarea la oferta cu cea mai lungă garanție. Acest mod de punctare este permis de lege (art. 187 din Legea 98/2016 privind factorii de evaluare de tip performanță). În susținere, arată că a ales să stimuleze oferirea unei garanții cât mai extinse, în beneficiul proiectului (costuri de mentenanță reduse pentru bugetul local, siguranța că echipamentele vor fi funcționale mai mult timp) și nici nu există o prevedere legală *expresă* care să oblige stabilirea unui prag maxim. Cu toate acestea, arată că este de acord cu stabilirea unei limite maxime pentru perioada de garanție, urmând a completa cerința în cadrul măsurilor de remediere ce se vor publica după soluționarea contestației.

Referitor la clauza contractuală de plată corelată cu finanțarea PNRR (art. 7 din Caietul de sarcini și art. 3.2 din modelul de contract) susține că în stabilirea cerinței s-a raportat sursa fondurilor pentru dezvoltarea și implementarea acestui proiect - respective fonduri externe. În cazul de față, este vorba de un contract cu finanțare prin Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, iar plățile către beneficiari (primării) se realizează de către minister.

Față de cele de mai sus, autoritatea contractantă solicită respingerea contestației.

Prin adresa nr. 60788/.../01.09.2025, Consiliul a transmis autorității contractante că va face aplicarea dispozițiilor art. 24 alin. 2) din Legea nr. 101/2016.

Din documentele depuse la dosarul cauzei și din susținerile părților, Consiliul reține următoarele:

..., în calitate de autoritate contractantă, a inițiat procedura de atribuire „simplificată”, în vederea atribuirii contractului de achiziție publică de furnizare având ca obiect: „...”, cod CPV 31681500-8 Aparate de reîncărcare (Rev. 2), publicând, în S.E.A.P., anunțul de participare simplificat nr. .../03.07.2025.

La pct. II.1.5) din cadrul anunțului de participare, autoritatea contractantă a precizat că valoarea totală estimată este de 738.405 lei, fără TVA, iar la pct. II.2.5) din cadrul aceluiași document, a fost stabilit criteriul de atribuire: „*cel mai bun raport calitate - preț*”, factorii de evaluare și ponderea aferentă acestora fiind: „*prețul ofertei - 80%; perioada de garanție ofertată - 20%*”.

În urma luării la cunoștință a conținutului documentației de atribuire, societatea ... SRL a formulat contestația dedusă soluționării,

solicitând cele menționate în partea introductivă, inclusiv *„suspendarea procedurii de atribuire”*.

Analizând conținutul dosarului cauzei, Consiliul constată că societatea ... SRL a transmis recipisa de consemnare a cauțiunii cu nr. 211480300/1 din 14.01.2025 din care rezultă consemnarea cauțiunii în cuantum legal, pe seama și la dispoziția C.N.S.C, corespunzător dosarului nr. 2621/2025.

Examinând susținerile părților, probatoriul aflat la dosarul cauzei și dispozițiile legale aplicabile, Consiliul constată următoarele:

Referitor la solicitarea de suspendare, prin raportare la dispozițiile art. 22 alin. 1) din Legea nr. 101/2016, conform căroră *„În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, la cererea persoanei interesate, Consiliul poate să dispună prin încheiere, în termen de 3 zile de la primirea cererii, măsura suspendării procedurii de atribuire sau aplicării oricărei decizii luate de autoritatea contractantă, până la soluționarea contestației”*, prin Încheierea nr. 2575/.../17.07.2025, Consiliul a respins, ca rămasă fără obiect, cererea în cauză deoarece autoritatea contractantă a suspendat din proprie inițiativă procedura de atribuire aferentă.

În ceea ce privește fondul cauzei, Consiliul reține că societatea contestatoare critică faptul că documentația de atribuire aferentă procedurii de atribuire în cauză ar *„conține o serie de cerințe tehnice formulate într-un mod abuziv, nejustificat și vădit restrictiv, cu scopul de a favoriza un anumit ofertant, în detrimentul concurenței reale și deschise (...) specificațiile tehnice coincid aproape exact cu caracteristicile comerciale ale soluțiilor promovate de compania ... SRL, sugerând că documentația a fost elaborată în consultare sau chiar de către partenerii acesteia”*.

Față de cele de mai sus, Consiliul are în vedere că societatea contestatoare critică anumite specificații tehnice din conținutul Fișei tehnice nr. 3 – Platformă operare/administrare stații din anexa caietului de sarcini, afirmând că acestea *„sunt extrem de detaliate, personalizate și necorelate cu cerințele generale ale unei platforme de operare/administrare stații, fiind mai degrabă adaptate la un anumit produs informatic deja existent pe piață”*.

Referitor la platforma de operare în cauză, Consiliul va lua în considerare că la pct. 3.3 Descrierea serviciilor, operațiunilor și a produselor solicitate – activități de proiectare și asistență tehnică din caietul de sarcini, pag. 59, se precizează următoarele: *„În cadrul prezentei proceduri se dorește furnizarea și montarea (...) 6 stații de reîncărcare (...) Fiecare stație va fi echipată și va avea instalată platforma de operare/administrare a stațiilor prin care autoritatea contractantă să poată gestiona stațiile (...) Caracteristicile complete ale aplicației sunt descrise în anexele caietului de sarcini”*.

Cu privire la platforma în cauză, Consiliul reține că societatea contestatoare cere „clarificarea dacă nu eliminarea cerinței” de la pct. 1.12 din Fișa tehnică nr. 3 – Platformă operare/administrare stații prin care se solicită următoarele: *„Platforma web va emite documente fiscale cu respectarea Ordinului ministrului finanțelor nr. 1366/2024 (...) și a legislației fiscale în vigoare. Documentele fiscale se vor trimite automat pe emailul cu care utilizatorul este înregistrat pe platformă. Documentele fiscale se vor păstra timp de minim 5 ani în platformă, iar utilizatorul va avea acces permanent și neîngrădit la acestea. Se va demonstra existența acestei integrări prin adăugare de print screen-uri din platformă cu tranzacții realizate și facturi emise în format ro-factura”,* întrucât *„cerința ca platforma să emită facturi fiscale pentru serviciile de încărcare contravine excepției prevăzute în OUG nr. 28/1999”.*

Față de cele de mai sus, referitor la actul normativ invocat de către contestatoarei, respectiv art. 1 alin. 1) și 2) din O.U.G. nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, Consiliul are în vedere că *„1) Operatorii economici care încasează, integral sau parțial, cu numerar sau prin utilizarea cardurilor de credit/debit sau a substitutelor de numerar contravaloarea bunurilor livrate cu amănuntul, precum și a prestărilor de servicii efectuate direct către populație sunt obligați să utilizeze aparate de marcat electronice fiscal; 2) Operatorii economici prevăzuți la alin. (1), denumiți în continuare utilizatori, cu excepția celor care utilizează aparate de marcat electronice fiscale care potrivit prevederilor art. 3 alin. (2¹) nu înglobează constructiv dispozitivul de imprimare, au obligația să emită bonuri fiscale cu aparate de marcat electronice fiscale și să le înmâneze clienților. La solicitarea clienților, utilizatorii vor elibera acestora și factură”.*

Altfel spus, conform normei juridice de mai sus, în situația în care posesorii vehiculelor electrice vor solicita autorității contractante, care gestionează stațiile de reîncărcare, emiterea unei facturi, aceasta este obligată să emită documentul în cauză, conform chiar actului juridic invocat de către contestatoare. Emiterea facturii a devenit obligatorie de la data de 01.01.2025, astfel cum prevede și O.U.G. nr. 120/2021 privind administrarea, funcționarea și implementarea sistemului național privind factura electronică RO e-Factura și factura electronică în România, precum și pentru completarea Ordonanței Guvernului nr. 78/2000 privind omologarea, eliberarea cărții de identitate a vehiculului și certificarea autenticității vehiculelor rutiere în vederea introducerii pe piață, punerii la dispoziție pe piață, înmatriculării sau înregistrării în România, precum și supravegherea pieței pentru acestea; pentru operaționalizarea obligației aferente MINISTRUL FINANTELOR a emis Ordinul nr. 1366/05.11.2021 pentru aprobarea Specificațiilor tehnice și de utilizare a elementelor de bază ale facturii electronice - RO_CIUS - și a regulilor operaționale specifice aplicabile la nivel național, la elaborarea

căroră a avut în vedere și jurisprudența europeană - C282/22, conform căreia „Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2009/162/UE a Consiliului din 22 decembrie 2009, trebuie interpretată în sensul că constituie o „livrare de bunuri”, în sensul articolului 14 alineatul (1) din Directiva 2006/112, cu modificările ulterioare, o prestație unică și complexă compusă din: punerea la dispoziție de echipamente de reîncărcare pentru vehicule electrice (inclusiv integrarea încărcătorului în sistemul de operare al vehiculului); asigurarea fluxului de energie electrică la parametri corespunzători către bateriile acestui vehicul; asistența tehnică necesară pentru utilizatorii în cauză și punerea la dispoziție a unor aplicații informatice care permit utilizatorului în cauză să rezerve un conector, să vizualizeze istoricul

tranzacțiilor, precum și să achiziționeze credite acumulate într-un portofel electronic și să le utilizeze pentru plata reîncărcărilor”.

Prin urmare, Consiliul va respinge critica în cauză ca nefondată.

Tot ca nefondată, va respinge Consiliul și critica contestatoarei în privința demonstrării acestei funcționalități, respectiv prin „adăugarea de print screen-uri din platform cu tranzacții realizate și facturi emise în format ro-factura există un risc real de încălcare a GDPR”, întrucât, conform literaturii de specialitate, sesiunile demonstrative informatice (demo) prezintă date anonimizate/pseudonimizate, aspect care conduce la evitarea incidentelor privind dezvăluirea datelor personale reale.

O altă critică a contestatoarei se referă la cerința de la pct. 1.19 din Fișa tehnică nr. 3 – Platformă operare/administrare stații conform căreia „În aplicația mobilă se va putea observa timpul rămas de încărcat de la autovehiculul care este încărcat, pentru ca următorul utilizator să poată calcula disponibilitatea stației astfel evitând timpii nejustificați de așteptare”. În vederea asigurării funcționalității respective, la pct. 1.14 din Fișa tehnică nr. 3 – Platformă operare/administrare stații se precizează că „informațiile tehnice transmise de stație se vor face prin protocolul OCPP 1.6 JSON”.

Conform literaturii tehnice de specialitate, standardul OCPP 1.6 JSON este o versiune a protocolului de comunicare Open Charge Point Protocol (OCPP) lansată în 2015, care folosește formatul de date JSON (JavaScript Object Notation) și protocolul de transport WebSockets pentru a permite stațiilor de încărcare a vehiculelor electrice (EV) să comunice eficient și să se integreze cu sistemele centrale de management (CMS). Aceasta permite funcționalități precum managementul de la distanță, autentificarea utilizatorilor, încărcarea inteligentă de bază și monitorizarea. Cu alte cuvinte, funcția în cauză

permite posesorilor de vehicule electrice ca prin aplicația mobilă furnizată de către stația de încărcare electrică să observe când aceasta va fi disponibilă, astfel încât să nu mai aștepte la coadă și să economisească timp.

Prin urmare, în cazul de față, nu este vorba numai despre simpla interpretare a dispozițiilor art. 20 alin. 10) din H.G. nr. 395/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor referitoare la atribuirea contractului de achiziție publică/acordului-cadru din Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, conform cărora *„Caietul de sarcini conține, în mod obligatoriu, specificații tehnice care reprezintă cerințe, prescripții, caracteristici de natură tehnică ce permit fiecărui produs, serviciu sau lucrare să fie descris, în mod obiectiv, astfel încât să corespundă necesității autorității contractante”*, ci despre situația în care cerința în cauză este în beneficiul clientului final, respectiv posesorul de vehicul electric, astfel cum rezultă din motivarea de mai sus.

De altfel, contestatoarea nu critică standardul existent în fila tehnică în cauză (OCP 1.6 JSON), ci se rezumă la a afirma generic că *„producătorii care respectă strict specificațiile standardului de comunicație OCP nu vor putea transmite informațiile solicitate”*, contrar prevederilor art. 249 – *Sarcina probei* din Codul de procedură civilă, potrivit cărora: *„Cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege”*.

Prin urmare, Consiliul va respinge critica în cauză ca nefondată.

Următoarea critică a contestatoarei se referă la cerința de la pct. 1.24 din Fișa tehnică nr. 3 – Platformă operare/administrare stații conform căreia *„Aplicația poate fi personalizată la cerere conform cerințelor beneficiarului, sub însemnele acestuia, respectând manualul de identitate vizuală. Ea va putea fi publicată în App Store și Google Store ca o aplicație de sine stătătoare”*, în sensul că *„o aplicație white label este inefficientă și contrară standardelor internaționale (...) creează un haos digital și o experiență de utilizare discontinuă”*.

În primul rând, Consiliul stabilește că în cerința respectivă nu există nicio mențiune despre o *„aplicație white label”*, după cum în mod eronat susține contestatoarea, ci despre *„manualul de identitate vizuală”*, document specific oricărui proiect finanțat din fonduri europene. În acest sens, Consiliul are în vedere că la pct. II.2.13) Informații despre fondurile Uniunii Europene din anunțul de participare simplificat nr. .../03.07.2025 se precizează că este vorba despre un *„proiect finanțat din fonduri ale Uniunii Europene (...) Planul Național de Redresare și Reziliență – PNRR”*. Pe acest aspect, Consiliul va lua în considerare că la pct. 1 din Manualul de identitate vizuală aferent PNRR se precizează că *„În scopul asigurării unei identități vizuale integrate și pentru respectarea unitară a regulilor privind vizibilitatea, Manualul de Identitate Vizuală pentru Planul Național de Redresare și Reziliență (PNRR) se aplică tuturor proiectelor, reformelor și investițiilor finanțate*

(...)”. În acest sens, este și precizarea autorității contractante din cuprinsul punctului de vedere nr. 3749/06.08.2025, înregistrat la C.N.S.C. sub nr. 55780/ 12.08.2025, potrivit căreia *„personalizarea unei aplicații se face în primul rând prin utilizarea însemnelor (...) logo, siglă, culori (...) conform unui manual de identitate vizuală”*.

Prin urmare, Consiliul va respinge critica în cauză ca nefondată.

O altă critică a contestatoarei se referă la cerința de la pct. 1.26 din Fișa tehnică nr. 3 – Platformă operare/administrare stații conform căreia *„(...) Soluțiile propuse trebuie să fie conforme cu standardul ISO 15118, în special cu tehnologiile Plug & Charge și Autocharge. Furnizorii trebuie să prezinte demonstrații practice și studii de caz relevante, precum și documentație tehnică completă”, respectiv că „cerința nu contribuie în mod real la verificarea capacității tehnice (...) este neclară și nejustificată”*.

Față de cele de mai sus, prin raportare la dispozițiile art. 9 alin. 1) din Legea nr. 101/2016, care stipulează că *„După primirea contestației, autoritatea contractantă poate adopta măsurile de remediere pe care le consideră necesare ca urmare a contestației, în cel mult 3 zile de la primirea contestației. Măsurile adoptate trebuie comunicate contestatorului, celorlalți operatori economici implicați în procedura de atribuire, precum și Consiliului, nu mai târziu de o zi de la data adoptării lor. Pentru a fi aduse la cunoștința operatorilor economici interesați, măsurile adoptate înainte de data-limită de depunere a solicitărilor de participare sau, după caz, a ofertelor se publică în SEAP”, Consiliul ține seama că, prin punctul de vedere nr. 3749/06.08.2025, înregistrat la C.N.S.C. sub nr. 55780/ 12.08.2025, autoritatea contractantă precizează că „va publica măsuri de remediere în care vor fi descrise formatul, durata, conținutul și criteriile de evaluare ale demonstrației practice. Demonstrațiile practice vor veni în completarea documentației prezentate și vor avea rolul de a dovedi în mod practic funcționalitățile menționate la punctul 1.26 din fișele tehnice de produs ale stațiilor”*.

În aceste condiții, Consiliul va obliga autoritatea contractantă la punerea în practică a celor mai sus precizate cu respectarea dispozițiilor imperative ale art. 55 alin. 1) din H.G. nr. 395/2016, conform cărora *„În cazul în care, după publicarea unui anunț, intervin anumite modificări față de informațiile deja existente în acesta, autoritatea contractantă are obligația de a transmite spre publicare un anunț de tip erată la anunțul inițial, care trebuie să fie publicat nu mai târziu de 3 zile lucrătoare înainte de data stabilită pentru depunerea ofertelor sau solicitărilor de participare”*.

O altă critică a contestatoarei se referă la cerința de la pct. 2.2 din Fișa tehnică nr. 3 – Platformă operare/administrare stații conform căreia *„Ofertantul va prezenta (...) un raport consolidat de testare certificate CREST de vulnerabilitate (...)” în sensul „eliminării cerinței privind raportul de vulnerabilitate CREST întrucât este nejustificată,*

disproporționată, costisitoare, poate fi interpretată ca o barieră indirectă de acces”.

Referitor la certificarea CREST (Council of Registered Ethical Security Testers), Consiliul reține că potrivit literaturii de specialitate, aceasta reprezintă o *„certificare de securitate cibernetică”, destinată „companiilor de securitate cibernetică și profesioniștilor din domeniul testării penetrației, analizei de vulnerabilități, răspunsului la incidente ciberneticе (...)”* și nicidecum produsul care urmează a fi dezvoltat, respectiv *„Platformă operare/administrare stații”*, și prin urmare, având în vedere dispozițiilor art. 20 alin. 10) din H.G. nr. 395/2016 citate mai sus, nu reprezintă o specificație tehnică, neavând ce căuta în conținutul caietului de sarcini, respectiv al fișei tehnice nr. 3, fiind contrară prevederilor art. 155 alin. 6) din Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, care stipulează că *„Specificațiile tehnice trebuie să permită tuturor operatorilor economici accesul egal la procedura de atribuire și nu trebuie să aibă ca efect introducerea unor obstacole nejustificate față de asigurarea unei concurențe efective între operatorii economici”.*

De asemenea, din analiza cerinței în cauză, se observă că deja autoritatea contractantă a solicitat prezentarea unui raport de vulnerabilitate a soluției informatice *„de cel puțin nivel mediu nu mai vechi de 6 luni”*, sens în care certificarea firmei care produce platforma în cauză devine și redundantă.

Pe cale de consecință, Consiliul va admite critica în cauză și va obliga autoritatea contractantă la eliminarea solicitării de prezentare a unui *„raport consolidat de testare certificat CREST de vulnerabilitate”.*

Următoarea critică a contestatoarei se referă la cerința de la pct. 3.1 din Fișa tehnică nr. 3 – *Platformă operare/administrare stații unde se cerea prezentarea „certificării ISO 50001”.*

Față de cele de mai sus, prin raportare la dispozițiile art. 9 alin. 1) din Legea nr. 101/2016, mai sus citate, Consiliul are în vedere că prin punctul de vedere nr. 3749/06.08.2025, înregistrat la C.N.S.C. sub nr. 55780/ 12.08.2025, autoritatea contractantă precizează că *„a fost introdusă dintr-o eroare (...) va remedia această neconcordanță prin publicarea unei clarificări din oficiu”.*

Pe cale de consecință, Consiliul va obliga autoritatea contractantă la punerea în practică a celor mai sus precizate cu respectarea dispozițiilor imperative ale art. 55 alin. 1) din H.G. nr. 395/2016, invocate anterior.

În continuare, contestatoarea critică *„dimensiunile și greutatea”* stațiilor de reîncărcare enunțate în Fișa tehnică nr. 1 – Stație de reîncărcare cu puterea $\geq 50\text{kW DC}+22\text{kW AC}$ (CCS2+Type2), respectiv în Fișa tehnică nr. 2 - Stație de reîncărcare cu puterea $\geq 50\text{kW DC}+22\text{kW AC}$ (CCS2+CHAdEMO+Type2), pe motiv că *„fișele tehnice impun limite maxime care nu sunt justificate de nicio constrângere de spațiu, structură sau amplasare”.*

Față de cele de mai sus, Consiliul reține că la pct. 1. 4 din Fișa tehnică nr. 1 – Stație de reîncărcare cu puterea $\geq 50\text{kW DC}+22\text{kW AC}$ (CCS2+Type2), respectiv în Fișa tehnică nr. 2 - Stație de reîncărcare cu puterea $\geq 50\text{kW DC}+22\text{kW AC}$ (CCS2+CHAdEMO+Type2) se menționează: *„Dimensiuni maxime (HxWxD): 1900 mm x 700 mm x 300 mm”*, în timp ce la pct. 1.5 se precizează *„Greutate maximă: 240 kg”*; similar la pct. 1.4 din Fișa tehnică nr. Stație de reîncărcare cu puterea $\geq 50\text{kW DC}+22\text{kW AC}$ (CCS2+CHAdEMO+Type2) se menționează: *„Dimensiuni maxime (HxWxD): 1900 mm x 700 mm x 600 mm”*, în timp ce la pct. 1.5 se precizează *„Greutate maximă: 280 kg”*.

Prin raportare la cele de mai sus, respectiv la sintagma *„maximă”*, Consiliul va respinge, ca nefondate alegațiile contestatoarei potrivit căroră *„prin impunerea acestor limite precise de gabarit și masă se restrânge accesul ofertanților (...) cerințele nu sunt justificate de nicio constrângere de spațiu, structură sau amplasare”*, întrucât spațiul destinat amplasării stațiilor de reîncărcare este unul limitat, aflat pe una dintre cele 6 (șase) străzi pe care urmează să fie amplasate acestea, astfel cum rezultă și din caietul de sarcini la pct. 3.3 *Descrierea serviciilor, operațiunilor și a produselor solicitate*, pag. 5, *„suprafața de teren ocupată este de 25 mp.”*. Prin urmare, Consiliul va respinge criticile în cauză ca nefondate.

Tot ca nefondate, va respinge Consiliul și criticile contestatoarei față de cerința de la pct. 1.23 din Fișa tehnică nr. 1 – Stație de reîncărcare cu puterea $\geq 50\text{kW DC}+22\text{kW AC}$ (CCS2+Type2), respectiv pct. 1.24 din Fișa tehnică nr. 2 - Stație de reîncărcare cu puterea $\geq 50\text{kW DC}+22\text{kW AC}$ (CCS2+CHAdEMO+Type2), conform căroră se solicită ca acestea să fie confecționate din *„Material carcase stație: structura aluminiu sau oțel inoxidabil, carcasa de oțel galvanizat vopsit în câmp electrostatic”*, având în vedere pe de-o parte prevederile art. 20 alin. 10) din H.G. nr. 395/2016 conform căroră *„Caietul de sarcini conține, în mod obligatoriu, specificații tehnice care reprezintă cerințe, prescripții, caracteristici de natură tehnică ce permit fiecărui produs, serviciu sau lucrare să fie descris, în mod obiectiv, astfel încât să corespundă necesității autorității contractante”*, iar pe de altă parte că nici de această dată, societatea contestatoare, considerată a activa în domeniu, se limitează la a afirma că *„materialele nu sunt relevante în sine”*, fără a preciza dacă există și alte variante constructive care ar fi putut fi luate în considerare.

Ca nefondată va respinge Consiliul și critica contestatoarei potrivit căreia *„în forma actuală a documentației de atribuire se solicită ca stațiile de încărcare (...) să respecte nivelul de protecție la impact mecanic IK10, însă dovada conformității este limitată la o simplă declarație sau fișă tehnică semnată de ofertant”*, întrucât la pct. 3.5 din Fișa tehnică nr. 1 și nr. 2 se precizează, în mod expres, că *„Se vor*

prezenta rapoarte de testare care să ateste conformitatea cu cerințele impuse pentru IP, IK [inclusiv IK 10] EMC (...)."

O altă critică a contestatoarei se referă la faptul că autoritatea contractantă nu a pus la dispoziția ofertanților „studiul de fezabilitate care stă la baza specificațiilor tehnice și a cerințelor formulate în caietul de sarcini”.

Consiliul reține că la pct. 2 Contextul realizării acestei achiziții de servicii și lucrări din caietul de sarcini, pag. 1, se precizează următoarele: „Studiul de fezabilitate pentru obiectivul de investiții "Asigurarea infrastructurii pentru transport verde – Puncte de reîncarcare vehicule electrice" a fost elaborat în conformitate cu prevederile HG 907/2016 privind aprobarea conținutului – cadru al documentației tehnico-economice aferente investițiilor publice, precum și a structurii și metodologiei de elaborare a devizului general pentru obiective și lucrări de intervenții și a Ordinului nr. 1962/29.10.2021 privind aprobarea Ghidului de finantare a Programului privind reducerea emisiilor de gaze cu efect de sera în transporturi prin promovarea infrastructurii pentru vehiculele de transport rutier nepoluant din punct de vedere energetic: Statii de reîncarcare pentru vehicule electrice în localități”.

Față de cele de mai sus, Consiliul nu va lua în considerare alegațiile autorității contractante din cadrul punctului de vedere nr. 3749/06.08.2025, înregistrat la C.N.S.C. sub nr. 55780/12.08.2025, „studiul de fezabilitate nu este necesar și nu trebuie atașat în cadrul documentației de atribuire (...) lipsa studiului de fezabilitate nu constituie o încălcare a principului transparenței”, întrucât, pe de-o parte, studiul de fezabilitate aferent proceduri de atribuire în cauză există, astfel cum s-a precizat în cuprinsul caietului de sarcini, la pct. 2, iar pe de altă parte, conform dispozițiilor imperative ale art. 154 alin. 1) din Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, „Autoritatea contractantă are obligația de a elabora documentația de atribuire care conține toate informațiile necesare pentru a asigura operatorilor economici o informare completă, corectă și precisă cu privire la cerințele achiziției, obiectul contractului și modul de desfășurare a procedurii de atribuire”.

În aceste condiții, Consiliul constată că, în mod evident, răspunderea pentru elaborarea documentației de atribuire revine, în mod integral, autorității contractante, motiv pentru care va dispune obligarea acesteia la publicarea studiului de fezabilitate aferent în anexa anunțul de participare simplificat nr. .../03.07.2025.

Următoarea critică a contestatoarei se referă la faptul că pentru factorul de evaluare „perioada de garanție ofertată”, autoritatea contractantă nu a fixat un plafon maxim al acesteia, ci numai o perioadă minimă în sensul că „ofertele cu o perioadă de garanție ofertată de sub 24 luni vor fi respinse ca neconforme”. În opinia contestatoarei, există

riscul de a se introduce „arbitrar o perioadă exagerată (ex.: 72 au 120 luni)”, în condițiile în care „durata de viață uzuală a echipamentelor de încărcare este de 5 până la maximul 7 ani”.

Pe acest aspect, Consiliul nu va reține, ca întemeiate, alegațiile autorității contractante din punctul de vedere nr. 3749/06.08.2025, înregistrat la C.N.S.C. sub nr. 55780/12.08.2025, potrivit căroră „nu există o prevedere legală expresă care să oblige stabilirea unui prag maxim”, în condițiile în care la art. 32 alin. 9) din H.G. nr. 395/2016 se precizează că „Ponderea stabilită pentru fiecare factor de evaluare nu trebuie să conducă la distorsionarea rezultatului aplicării procedurii pentru atribuirea contractului de achiziție publică. Pentru fiecare factor de evaluare autoritatea contractantă are obligația de a stabili o pondere care să reflecte în mod corect: a) importanța caracteristicii tehnice/funcționale considerate a reprezenta un avantaj calitativ, de mediu și/sau social ce poate fi punctat; sau b) quantumul valoric al avantajelor de natură financiară pe care ofertanții le pot oferi prin asumarea unor angajamente suplimentare în raport cu cerințele minime prevăzute în caietul de sarcini sau documentul descriptive”.

În consecință, Consiliul va obliga autoritatea contractantă la revizuirea factorului de evaluare în cauză, în sensul precizării unui prag maxim, care să fie în concordanță cu informațiile prevăzute în studiul de fezabilitate, respectiv în caietul de sarcini. Pe acest aspect, Consiliul a ținut seama și de mențiunea autorității contractante din punctul de vedere nr. 3749/06.08.2025, înregistrat la C.N.S.C. sub nr. 55780/12.08.2025, conform căreia „este de acord cu stabilirea unei limite maxime pentru perioada de garanție, urmând a completa cerința în cadrul măsurilor de remediere ce se vor publica după soluționarea contestației”.

Ultima critică a contestatoarei vizează clauza prevăzută la art. 7 din caietul de sarcini, respectiv art. 3.2 din modelul de contract, în conținutul căreia se precizează că „Plățile în favoarea contractantului se vor efectua în termen de 5 zile lucrătoare de la data transferului sumelor de la minister, în conturile UAT ..., fiind vorba de un contract cu finanțare prin Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, în conformitate cu Mecanismul cererilor de transfer pentru plățile care urmează a fi efectuate de beneficiarii Autorității Adminisitrației Publice Locale instituite prin OUG 124/2021 și HG 209/2022”.

Față de cele de mai sus, Consiliul va respinge, ca nefondate, afirmațiile contestatoarei potrivit căroră „plata către contractant este condiționată de un eveniment exterior contractului aflat în controlul exclusiv al unei terțe părți – Ministerul Dezvoltării, care nu este parte contractuală”, întrucât, conform ghidului de finanțare, în cazul de față fiind vorba despre un program finanțat din fonduri ale Uniunii Europene, astfel cum este menționat la pct. II.2.13) din anunțul de participare simplificat nr. .../03.07.2025, iar autorizarea plăților beneficiarilor publici

din PNRR, pe liniile gestionate de către Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației (MLDPA), cum este în cazul de față, se face de către ministerul de resort.

Prin urmare, Consiliul va respinge critica în cauză ca nefondată.

În concluzie, Consiliul va obliga autoritatea contractantă la modificarea documentației a atribuire, în ceea ce privește următoarele: pct. 1.26, 2.2, 3.1 din Fișa tehnică nr. 3 – Platformă operare/administrare stații, publicarea studiului de fezabilitate și adăugarea unei perioade maxime în ceea ce privește factorul de evaluare „*perioada de garanție ofertată*”.

De asemenea, Consiliul are în vedere că măsurile de remediere mai sus dispuse, se pot face cu respectarea principiilor statuate la art. 2 alin. 2) din Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, având în vedere că la acest moment procedura de atribuire în cauză este suspendată, astfel cum reiese din Încheierea nr. 2575/.../17.07.2025, astfel că va respinge solicitarea contestatoarei de anulare a procedurii de atribuire în cauză.

Față de aspectele de fapt și de drept mai sus prezentate, în temeiul art. 26 alin. 2), 5) și 6) din Legea nr. 101/2016, Consiliul va admite, în parte, contestația formulată de către societatea ... SRL, în contradictoriu cu ..., în calitate de autoritate contractantă și va obliga autoritatea contractantă la modificarea documentației de atribuire în ceea ce privește următoarele: pct. 1.26, 2.2, 3.1 din Fișa tehnică nr. 3 – Platformă operare/administrare stații, publicarea studiului de fezabilitate și adăugarea unei perioade maxime în ceea ce privește factorul de evaluare „*perioada de garanție ofertată*”, cu respectarea dispozițiilor imperative ale art. 155 alin. 6) din Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, coroborate cu cele ale art. 55 alin. 1) din H.G. nr. 395/2016, invocate anterior, conform motivării de mai sus.

Va respinge celelalte critici ca nefondate.

Pentru cele constatate,
în baza legii și a mijloacelor de probă aflate la dosar,

CONSILIUL DECIDE:

Admite, în parte, contestația formulată de către societatea ... SRL, în contradictoriu cu autoritatea contractantă ... și obligă autoritatea contractantă la modificarea documentației de atribuire în ceea ce privește următoarele: pct. 1.26, 2.2, 3.1 din Fișa tehnică nr. 3 – Platformă operare/administrare stații, publicarea studiului de fezabilitate și adăugarea unei perioade maxime în ceea ce privește factorul de evaluare „*perioada de garanție ofertată*”, cu respectarea dispozițiilor imperative ale art. 155 alin. 6) din Legea nr. 98/2016 privind achizițiile

publice, coroborate cu cele ale art. 55 alin. 1) din H.G. nr. 395/2016, invocate anterior, conform motivării de mai sus.

Termen: 15 (cincisprezece) zile de la primirea prezentei.

Respinge celelalte critici ca nefondate.

Prezenta decizie este obligatorie pentru părți, în conformitate cu dispozițiile art. 28 alin. (1) din Legea nr. 101/2016 și poate fi atacată cu plângere, în termen de 10 zile de la comunicare, în temeiul art. 29 din același act normativ.

Președinte,

...

Membru,

...

Membru,

...